

[Fuglsang.]

tioner har deres naturlige interesser i landbrugets produktion og afsætning, og det kan siges, men jeg mener, som det ærede medlem hr. Carl Petersen også ganske rigtigt har været inde på, at det ville være fornuftigt også at give plads for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, bl. a. fordi denne lovgivning indeholder så meget, der underdrager sig menigmands kontrol, og som den store gruppe — både af producenter og forbrugere — som arbejderbevægelsen udgør, har krav på at få lejlighed til at følge med i. Når man betragter disse kapitalistiske kredse, kan vi let blive enige om, at deres interesser i hvert fald ikke falder sammen med småbrugernes, hvorimod der jo er meget, der tyder på, at de i høj grad har fælles interesser med storbruget, bl. a. set ud fra et arbejdsgiversynspunkt. Dog er der, når man nu i dag igen taler om lønningerne, ingen tvivl om, at netop disse kredse og deres udnyttelse af landbruget rammer dettes økonomi adskilligt hårdere end lønningerne.

Det ærede medlem hr. Sønderup sagde — og det mener jeg er rigtigt — at de, som har fordel af kornloven, er de største brug, så meget mere som de kan modvirke den øvrige prisudvikling ved at sætte arbejdskraften ned. Hvad husmændene angår, kan de næppe skaffe dækning ad anden vej, og hvad gårdmændene angår, kan der så nogenlunde være balance. Men hvorfor skal man så falde over arbejderne for at redde landbruget? Det er ikke dem, der er skyld i likviditetsvanskelighederne. Dansk landbrug har som bekendt siden krigen mekaniseret for ca. 1½ milliard kr. Efter Dansk Andels Maskinindkøbs beregninger har privathandelens grossistavance på landbrugsmaskiner været 40 pct., detailavancen har været på 15 pct., og det ærede medlem hr. Sønderup nævnte, hvordan det ligger med distributionsavancerne, når det gælder landbrugsvarernes afsætning. Men er det da ikke urimeligt, når det er kapitalistiske kredse, som undergraver landbrugets økonomi, så at falde over arbejderklassen og dens surt fortjente lønninger?

Til slut blot et par mere principielle bemærkninger.

Disse forslag er, ligesom den hidtidige

landbrugsdiskussion i almindelighed, præget af visse aggressive landbrugskredses argumentation og krav. Det er jo overhovedet et gammelt fænomen, at reaktionære kræfter altid forsøger at udnytte en vanskelig situation til at mele deres egen kage på andres bekostning. Det er det, vi oplever nu igen. Dette var baggrunden for forslagene. Det, der har presset Landbo- og Husmandsforeningerne frem med deres forhandlingskrav, synes i høj grad at være de synspunkter, som er nedlagt i deres berømte Niberesolution. Det føles — og jeg vil næsten tro, at den fornemmelse ikke er helt forkert — som om både landbo- og husmandsforeningskredse er presset af den anden sides aggressivitet i en sådan grad, at de næsten er lammet med hensyn til at følge en selvstændig linje. Det synes, som om det er lykkedes storbruget og LS at give visse kredse det indtryk, at der ikke findes nogen anden udvej for landbruget end netop den vej, de anviser. Det kan ikke være rigtigt. For småbrugerne, som dog udgør halvdelen af Danmarks landbrug, kan det ikke være vejen frem at forene sig med de store brug om foranstaltninger, der forringer de økonomiske kår for den arbejdende befolkning både i by og på land, for lønarbejdere og for husmænd. En sådan politik kan ikke være rigtig. Den kan heller ikke være rigtig af den grund, at årsagen til landets økonomiske vanskeligheder, derunder også landbrugets, i høj grad er en forkert økonomisk politik i almindelighed. For mig at se er den eneste vej ud, at man ændrer den økonomiske politik. For mig at se drejer det sig ikke om at bremse produktionen, hvad enten det sker ved at hæve foderstofpriserne eller ved andre mere direkte indgreb, men det drejer sig om at udnytte de muligheder, der er for at skabe afsætning for den produktion, vi har.

Jeg vil spørge: hvorfor drøftede man ikke — deri er jeg enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) — da den vesttyske minister Erhard var her, spørgsmålet om en aggressiv handelspolitik med ham som modvægt mod de foranstaltninger mod vor smørekspor, som man har iværksat fra Vesttysklands side? Hvorfor fører man overhovedet ikke over for vestlandenes beskyttelsespolitik imod os en aggressiv